

vist eller i hvert Fald søgt at paavise Nødvendigheden af Statsdrift paa dette for hele Samfundet saa vigtige Omraade, som Pengeanbringelse og Pengeforretninger overhovedet er, Statsdrift for Bankvæsen eller en gennemgribende Statskontrol, d. v. s. ikke en Kontrol paa den Maade, at man har en Bankinspektør, der en Gang om Aaret kan tilse en eller anden Kasse. Nej, en Statskontrol med den daglige Ledelse af hvert eneste Pengeinstitut. Dette har vi præciseret ved mangfoldige Lejligheder, naar Bankspørgsmaal var til Behandling, vi har faaet adskillige Forslag i den Henseende forkastet.

Vistaar fremdeles paa detsamme Standpunkt, og vil man derfor nu en Ordning i Samvirken med os, saa maa man ind paa den Vej, hvor man har Mulighed for virkelig at sikre sig mod Gentagelser. Vi vil ikke redde en kapitalistisk Bank, vi vil ikke i 7 Aar bære Ansvar for en Milliardgaranti, for saa at aflevere det hele til den Tafelrunde, der førte an i det feberhede Spekulationsliv. Skal noget bringes i Orden — dertil yder vi gerne vor Medvirksomhed, men skal det bringes i Orden med vor Støtte, maa det blive en Ordning, som ogsaa kan forsvares i Fremtiden. Saa maa vi skaffe Garantier, ikke blot for Landmandsbankens Drift i 7 Aar, saa maa vi skabe Garantier for Bankdrift overhovedet, og ikke mindst maa vi løse Spørgsmaalet om, hvad der skal gøres for Nationalbankens Vedkommende. Det er imidlertid ikke en Gang nok. Saa maa vi nemlig ogsaa bringe Erhvervslivet paa Fode. Saa maa vi skabe den Sikkerhed, som vi evner, for at ikke Landmandsbanken om kortere eller længere Tid atter ramler ud i en ny Katastrofe som Følge af den Industripolitik, der føres fra Regeringens Side overfor de Virksomheder, der netop staa som Skyldnere til denne Bank. Thi hvad kan det nytte at give Garantier for Landmandsbanken, naar man stadig kan befrygte nye Milliontab den ene Dag efter den anden som Følge af den sørgelige økonomiske Tilstand, hvorunder Arbejderbefolkningen og store Dele af Næringslivet, ikke mindst den industrielle Del af Samfundet, i saa høj Grad lider? Og saa maa der naturligvis ogsaa, naar vi skal bringe Orden i Tingene, tilvejebringes Sikkerhed for, at man virkelig vil den Reform af Banklovgivningen, der sikrer os og hele Landet det Indseende med Bankvirksomhed, som er nødvendigt, for at man i saa høj Grad, som man kan det, kan gardere sig mod

saadanne Ulykker som den, vi nu har oplevet. Til saadanne Forhandlinger er mit Parti altsaa rede, og jeg haaber, at man fra anden Side vil vise den samme rede-bonne Villie til at udrette noget positivt og noget betryggende.

Holstein: Den danske Offentlighed er nu Vidne til Ministeriet Neergaards tredje Forsøg paa at rekonstruere en faldet Hovedstadtsbank, det tredje Forsøg i Løbet af kun lidt over et halvt Aar. Alene dette er jo i sig selv et graverende Fænomen og et Symptom paa, at den højtærede Regerings politiske Helbredstilstand giver al Grund til Betænkelse. Jeg kunde tænke mig, at dersom den højtærede Landbrugsministers finansielle og økonomiske Grundsætning kom til Anvendelse i den Situation, vi staa i, nemlig den Grundsætning, som han saa ofte har hævdet, at naar det økonomiske Liv er kommet paa Afveje, gælder det om, at Livets egne, sunde, lægende Kræfter faar Lov til at virke — og jeg tror, man uden Overdrivelse kan sige, at det højtærede Ministerium er kommet paa økonomiske Afveje her —, jeg kunde tænke mig, at hvis denne Grundsætning kom til Anvendelse, og hvis de sunde og lægende Kræfter i vort Samfund og i vort Folk fik Lov til at virke frit, vilde noget af det første, der skete, være, at Ministeriet Neergaard blev fjernet. Men der er jo det mærkværdige ved det, at naar den højtærede Landbrugsministers og Regeringens Frikonkurrence teorier netop har deres Berettigelse, synes man saa utilbøjelig til at anvende dem; derimod er man altid villig til at anvende dem, hvor Livets Erfaringer har vist, at de netop ikke holder Stik.

Det, der hidtil har præget Regeringens Forhold til Landmandsbanken, har været paa den ene Side en Tilbøjelighed til at lade staa til, at lade Kræfterne frit udfolde sig og lade disse Forhold trække sig i Lave af sig selv — det er jo en Udvej, som man i og for sig under saadanne Forhold ikke behøvede fremrægende Statsmænd til at praktisere, det kunde man leje et Par Bybude til —, men naar det saa har vist sig, at disse Midler ikke slaar til, saa ser man, at Regeringen paa den anden Side foretager Foranstaltninger, som i umiskendelig Grad bærer Kvaksalveriets, det finanspolitiske Kvaksalveris Stempel. Det gælder baade Juli-Ordningen og September-Ordningen, og jeg tror, man uden Overdrivelse kan sige, at det gælder ogsaa Februar-Ordningen.